

im' a *Summa Ineffabilitatis!*
s oltárta miként *antependium*
sose félj rád kerül a sor és rád is
rád terül a közösség feküje fiam –

Kit a szíve kit a pankréásza
ver le – lobot vet a lép a vese
gazdagodik a festett Ég Pallása
s viszi sápját sírkert sírkövese

Megállj! Állj meg sírkövemmel szemben
hogy vésett arany nevemre láss:
imhol borít szent nephritiszemben
ezerszáztíz emelet emberpalást

NOVELLAPÁLYÁZAT

Bodor Béla

A DIONÜSZOSZ-DOBÓKOCKA

Halkan és gyorsan sírt. Még tíz nap. Nem is, április harmincnapos, akkor csak kilenc. Az első most telik

A hívás nem neki szólt. Csak arra volt jó, hogy kizökkentse az alig formálódó

Nyolc nap még. Fura átmenetiség léghőre kavarg a szobában, mintha kéesszürke füstcsíkok vezetnének a világosság felé, az arab kalligrafikus íráshoz hasonló cirádák. Miért éppen arab? Talán azért, mert ők iszonyodnak legjobban a sötétségtől, barlangtól, éjszakától, mely csupa kincs és varázserő, mégis ellenséges erők rejtőznek mindeütt, pókháló tapad az arcra, siránkozó hangok hallatszanak, és a palackból gonosz, fekete füstalak gomolyog elő. Egy futó alámerülés a sötétség birodalmába, aztán a lehető leggyorsabb visszatérés, kinccsel vagy anélkül, a puszta túlélés is csoda és szerencse. Mesélnivaló. Kockázat! Visszafelé, a világosságba fúródó írásjelek kacskaringóit követve lehet eljutni ahhoz a kockához, az ólomnehéz fekete kockához, a jéghideg érintésű játékszerhez, amelynek kiszámíthatatlan bukfencei szabják meg ennek a társatlan játéknak minden egyes lépését. Nincs tehát további haladék. Megrázom. Dobok

Halkan és gyorsan sírtam. Ezzel kezdődik. Ahogy lassan alakot ölt, megteremti a maga terét, olyasformán, ahogy felfújt léggömbök tömegében egy újabbat növesztünk feszes világtojássá. Helyet szorít magának, odébb lökdösi az idegen elemeket; harmadik személyű gondolkodást, klasszicista szlalomfordulatokat. Ez nem szlalomzene, kisasszony drága, engedje, hogy ölében bűzölögjek. Nem erre vezet. Dobok

Halkan és gyorsan sírtam. Nem hallatszott ki a konyhából, ez most éppen erre alkalmas idő, néhány percig még egyedül, téglavörös és zöldesszürke burkolólapokon hiányos öltözékű gyermek. Az ablakon belátszanak a jukka méteres száron nőtt virágharangjai, nyélre fűzött illatos pinácskák. Az asztalon bádoglemez, a kredencen polírozott márványlap, rajta levesesfazékban zaccból főtt kávé. A történelem kedveli a kontrasztos rétegződést. Lépteket hallok, kulcs fordul a zárban, túl korán, még alig szürkül. Dobok

Halkan és gyorsan besurrantam a barackfa mellett. A hullott gyümölcs körül méhek, darazsak részeg csapata, nem is tudom, veszélyesek-e egyáltalán. Túlzottan aligha, mindig megúsztam. A törzsön ökölnyi görcsök, a kéreg a húsáig repedezett, egyáltalán, a cserje nem arra való, hogy törzse legyen. Kinek van célja ezekkel a cserjékkel? És egyáltalán (csalódott férfiú, még nem dobok), ezek spireabokrok, ernyőként borulnak rejtekhelyemre, kupolaként mégis jelzik, messziről felismerhetővé teszik *nekem*, aki tudom, hogy mire számítsak. Vörös Felhő, a sziúk híres diplomatája nem ismerte fel a nagyvárosi lakóházakat, de ez később jön. Most: parányi szirmok szítálnák az arcomra, ahogy fekszem a bokor kupolája alatt, a föld penészillata érződik, amikor odakint kissé meglódul a levegő. Pilinkélnek a szirmok, belepik majd a földet hasam helyén, elföldelik, ahogy maguk is *elföldülnek*, földül már ligetünk, gyökérmarokban fogaim alig hallhatóan összecsikordulnak, ahogy koponyám végre meghasad, lágykom fölött vakondok túrta parázna barázda. Most dobok

Tánc. Tűz, vér és mag. Éjszaka, vér, éjszaka, tűz és mag. Dobbant, lábán megzörrennek a tökhéj csörgők, tűz. Dobbant, tenyérrel fölfelé kinyújtja a kezét, fölnez, és újra dobbant, csörr. A hold előtt felhő vonul el, mindenre inkább hasonlít, mint pengére, szem alakú felhő a hold szeme előtt. Szemhéj alakú felhő pislog a tűz fényében, csörr, szikra. Hátraveti a fejét, az álarc lecsúszik, nem nyúl utána, dobbant, rovid metszést ejt a melle alatt, dobbant, igazán csak néhány csepp vér, markában a mag, dobbant és szikra, csörr. Térdre ereszkedik, egyik kezén támaszkodik, másikban a mag, röffent, kezével úgy túrja a földet, mintha ormány lenne, vaddisznópofa, egész teste megrándul, amikor horkant. Néhány csepp vér a földre hullik, ormánykezével gödröt kotor, beleszórja a magvakat, fölugrik, csörr és szikra. Tapsol, megpörgeti a zugattyút, dobbant és újra dobbant, keményre döngöli a földet magja fölött, míg maga sem tudja megkülönböztetni a helyet más helyektől, tapsol és fölnez, dobbant, megzörrennek a tökhéj csörgők, tűz. Egy maroknyi száraz fűvet szorít a vágásra, gyorsan eláll a vérzés. Dobok

Na most jöhet az, hogy: Vörös Felhő, a sziúk híres diplomatája sokat tárgyalt földeladási ügyekről. A lényegét azonban nem értette. Hogyan adhatnám el a földet, amelyen járok?, kérdezte. És hová fogok esni, ha eladtam a földet, amin állok? Az oglalák kiválasztottak néhány öreget, akiket a hadsereg emberei elvittek a tengerparti nagyvárosokba. Gondolták, elképesztik őket. Az öregek azonban csak a vállukat vonogatták

a felhőkarcolók előtt. A hegyeinkben magasabb sziklák is vannak – mondták. Az utcai forgalom, a lovasrodeó, a kongresszus szintén nem hatotta meg őket. A fehér ember olyan, mint a gyermek – jegyezték meg szomorkásan, hitetlenkedve. Berúgni pedig egyáltalán nem voltak hajlandók. A részeg ember olyan, mint a döglődő vadkan. Mindenáron sebet akar ejteni, de csak a levegőbe harap. Akkor elvitték őket egy tengerparti strandra. Megálltak az öregek a kabinok mellett, tudomást sem vettek a bámész-kodókról, a vállukat veregető autogramgyűjtőkről. Csak álltak, és nézték a partot, a szemhatárig nyüzsgő fürdővendégeket. Mindannyiunknak meg kell halnunk – mondták, amikor hazatértek. – A fehér ember olyan, mint dögben a nyű, nemhiába sima bőrű és féregfehér. A sápadtarcúak megvásárolják és felfalják a földet. Megeszik mind egy falásig. Dobok

A hegyekben magasabb sziklák vannak, mint bármelyik lakóház vagy kultikus célből emelt épület. A keresztények mégis megépítették a katedrálisokat, nagy, lyukas hegyeket ott, ahol hegynek semmi keresnivalója, parkban, szigeten, lankás dombtetőn. A modell persze a sziklabarlang volt, a mesterséges üreg, a kirágott belsejű hegyek, Altamira, Lascaux, aztán az Abu Szimbel-i sziklatemplom. Hogy is jön ez ide?...ja igen. A féreg szétrágja a dögöt, amelyben él és amellyel táplálkozik, de gondoskodik róla, hogy újabbat kereshessen magának. *Megtanul repülni.* Dobok

Itt most be kéne hozni egy újabb szálát, valami kis *esendő emberit*, ellensúlyozandó fenti esszéizmust, öregekről vagy valami efféléről. Ebben a világban, sajnos, nincs ilyen. Addig is, amíg a konyha képe megjelenik, üssük agyon az időt egy versikével.

Apolló bűzlő vén piás
klotyó mellett lakik
kutyák elől csontot kiás
azt főzi hajnalig

Dionüszosz tanít, hideg
szívvel püföl dobót
a levest együtt főzi meg
Apollóval

Dobok

Ruhátlan gyermek tehát a konyha piros-fehér (téglavörös-zöldesszürke) kövén. Korábban volt egy fakó folt, kiborult az ecet. Erre az egész konyhát felloccsolták ecettel, hogy a szinkülönbség kiegyenlítődjön. A szaga egy életen át megmaradt. Szóval innen datálható a különös szín. A kés széles pengéjű, használaton kívüli, életlen. A házban nincs késélesítő. Majd, évek múlva, ötöt fognak beszerezni egyszerre, árengedménnyel. Ez azonban még odébb van. Mellem bőrét megkarcolom a tompa hegygel, nem vérzik. Nem tudom annyira, hogy vérezzen. Nem fáj, viszket, ahogy az izzadság belemegy a karcolásba, csíp a rohadt. Érzeteim vannak, nem szavaim, a vas hideg, a karcolás csíp, a kés nem megy bele. A nyílásnak pedig ott kellene lennie, vékony hártya alatt, még vissza is kéne tartani kissé, ahogy belecsúszna, de nem. Meg kéne támasztani valamin, rátehénkedni, mint egy ásóra (megoldhatatlan), még nem tudom, de a szép-érzékem tiltakozik. Azt sem tudom, hogy megalázó. A kulcs csikordulása a zárban mindenképpen haladék. Dobok

Eshet-e úgy a kocka, hogy két lapja van fölfelé? Lehetséges-e olyan tér, amelyben a kocka felső lapja és alsó lapja egyszerre látszik? Mennyi igentartalma lehet egy nemnek? Dobok

A kép, amelynek leírása következik – mert leírunk, barátaim, mindig csak leírunk, és sohasem *beszélünk el*, már egymás feje fölött sem beszélünk el, leírunk: valahol *meglegyen* – a szóban forgó kép nem létezik már. Anyagi létét felszámolta a minden eredetiséget pusztítani igyekvő össznépi-nemzetközi terrorista tömegmozgalom: a *jó ízlés*. A festmény, melyet szemlátomást gyakorlott, hatyúkon és özikéken finomodott kéz vetett vászonra, a Krisztus szenvedéstörténetét ábrázoló sorozat egyik darabja volt, és mint ilyen, egy silány építésű templom falán függött, túlságosan magasan és rendkívül rossz megvilágításban, éppen az ablak alatt. Fátyolos ellenfényben. A kései akadémisták modorát utánzó jelenet Barabás Miklóst idéző kidolgozása – az azonos mélység-élesség, tehát előtér és háttér egyformán részletezett, rajzos megoldása – arra készítette a nézőt, hogy a lángost zabáló, pofozkodó sokaságnak több figyelmet szenteljen, mint a Megváltó kegyeletes, képes levelezőlapokról idemásolt alakjának. A szájtáti falusi népség fonott kaláccsal, boroskupával a kézben báméskodik a latrok már fölállított keresztjei körül, olyasfajta beállításokban, amilyenek Gyarmati Tihámér émelyítő cseléd lány-katona-életképeiről ismerősek. A megfeszítés maga, a még a földön fekvő keresztfára, voltaképpen minden drámai külsőséget nélkülöz. Lehetne a helyén vattacukor-készítő vagy planétás ember. A kordivatnak megfelelően: keresztre feszítés zajlik. A lefektetett keresztre tehát egy asztalosmester – kitaposott saruban, enyves kötényben – látható szakértelemmel szögeli fel a testet. Szerszámosládája – fogókkal, véssőkkel – a keze ügyében. Mellette, a kereszt innenső oldalán egy szőke kisfiú guggol, és adogatja a mesternek a szögeket. Komoly és gondos. Akár játszhatna is, mint a többi, szurtos utcagyerek. Ő azonban komoly fiú. Készséges. Az úttörő, ahol tud, segít. Dobok

Megjegyzem, ez egyáltalán nem értekezés. Pláne nem esszé. Ez egy elbeszélés, egy *ilyen* elbeszélés, ilyen kis elidegenítő betoldásokkal meg kiszólásokkal. Bocs, ez most magamnak szólt. Dobok

A rák kivonszolta magát a betonperemre, ahol az árvíz alámosta és hanyatt lökte a duzzasztómű betonpillérét. A szabályozás óta nem találta a lassú sodrású sekélyeseket, öblöcskéket, ezért választotta az ellenségesen érdes cementfelületet. Ahogy elkezdett kihátrálni a páncéljából, már látszott, hogy nincs esélye. Különös módon az üres héj lesüllyedt a fenékre, a sodrás beékelte a gyökerek közé. Hónapokig ott láttam. Az állat szinte odatapadt a pillérhez, talán az ollóival tudott megkapaszkodni, ha egyáltalán használható itt ez a szó, váz és izomzat híján, vagy inkább csak rápréselődött, enyvszerű váladéka nem hagyta lecsúszni, nem tudom. A kis halak (fenékjáró kűsz vagy hogy hívják) először féregszerűen tekergőző lábait rágták le róla. Az egyik megpróbált felúszni a húsos ollóhoz, de a keskeny repedésben nem tudott megfordulni, megdöglött. Visszafelé jövet a ráknak már egyáltalán nem volt hátsó része, és az egyik csápját döglődés közben lerágta a beszorult kűsz, de a feje még mindig élt. A nád között találtam egy biciklikereket görbe küllőkkel, de használható belsővel. Dobok

Lehangoló látvány egy ilyen századforduló táján készült templom épületegyüttese. A sablonos park, turulmadaras hősi emlékmű, oldalán nagy-Magyarország térképe dombormúvon, amit aztán levésnek róla. Attól kezdve még feltűnőbb. Lefűjják nemesvakolattal, átüt rajta. Akkor végre hagyják a francba, úgyis csak a kutyák járnak szarni a tövébe. Májusban aztán megörülnek az orgonák, lila boltozattá válik a park, óriási illatos rakássá, mint hatalmas temetői szemétdomb. Szputnyik atya, gombóctest négy antennával, középen alakuló szívtrombózissal, végigszuszog az átlós sétányon. Mindörökké, ámen, pajtások. Dobok

Vörös Felhő. Hogy kimondtam a nevét, megnyugszom. Jól választottam, érzem. Őt hat centi magas kis ócskaságokról van szó, műanyag indiánfigurák, talán tízféle, ha van, de szép lassan, egyesével, begyűjtöttem vagy harmincat. Mindegyikből három (átlagszámítás, Ó!) idegenek szerint. Csakhogy nálam *nevük* van, nem is akármilyen. Az amerikai indián történelem hiteles nevei. Pottyós Far, Ülő Bika, Egy Ló, Lovait Félő Öreg, Fekete Bölénytehén. (Ez okozott némi nehézséget, mert a gyártó nem gondolt az asszonynépre. Végül pengével eltávolítottam néhány sastollat valamelyik harcosról. Megjelentek életemben a nők.) Dobok

Nem tudom, mi lehet a rendeltetése azoknak az aknáknak, amelyek a két vasúti sín között vannak, és éppen csak akkorák, hogy egy gyerek elfér bennük. Néhány fokos vaslétra vezet le, de felnőtt ember számára szűk; igaz, a vasutasok apró emberkéek szoktak lenni. Talán arra való ez a bizonyos akna, hogy árvíz esetén mérhető legyen a talajvíz szintje, emelkedik-e, ázik-e már a töltés. Persze, a bakter levilágít, és megszámlolja, hány fok látszik ki a vízből. Megjegyzi, hogy előző nap mennyi volt, és már tudja is, hogy mehetnek-e még a vonatok. Praktikus. Persze, a teteje csapóajtóval záródik, hogy ne essen bele az eső, mert akkor nem ér semmit az egész. És persze, egy gyerek pont elfér benne. Dobok

Amikor a vizsla megkölykezett, a kicsik először egy kosarat kaptak a konyhában, aztán, amikor nagyobbak lettek, egy fásládát. Dédnagynéném rosszul látott, mikor bevittük a kosárban a kiskutyákat, azt kérdezte: mi ez, krumpli? Heten voltak, és örökké orra estek a csúszós konyhakövön. Egyszer az egyik magára borította a benzines üveget, és iszonyatos visítást csapott. Alaposan beáztattuk hideg vízbe, de szerencsére semmi baja sem lett. Praktikus: kutya baja. Nagy, fehér folt volt a mellén, ezért úgy emlegettük: a főpincér. A legkisebb kölyköt Attilának hívták. Háromnapos korában elpusztult. Az anyja megfojtotta. Dobok

Hiányos néprajzi műveltségemből adódóan nem tudtam, hogy a prériindiánok, így az oglalák vagy általában a sziúk nem állítanak totemoszlopot. May Károly történetei ez alól kivételt képeznek. Krétából faragtam meg, ahogy emlékszem, egész ügyesen. Nekem tetszett. Beállítottam a jelenetet, nagy, törzsközi találkozót. Ott volt Vörös Felhő, Ülő Bika, Pottyós Far, Egy Bika, Fehér Ló, Kormos Üst, Fekete Bölénytehén, a totemoszlop előtt álltak mind. Nem játszottam velük, csak kiraktam és néztem őket. Harminc fröccsöntött indiánt egy lopott krétából faragott székely kopjafa tövében. Dobok

Halkan és gyorsan áradt. Délután nekifutásból átugrottam a patakot, pedig nem voltam egy atléta, csak nem volt kedvem egy kilométert gyalogolni a hídig. Nem pecáztam – tényleg, miért nem pecáztam soha? –, csak néztem a molnárkákat meg a háton úszókat, a bolharákókat, ebihalakat. Ha vadászó rákot találtam, végem volt; nem tudtam otthagyni, míg rám nem esteledett. Aznap nem volt rák, csak sikló, azért az is érdekes tud lenni, ahogy a hülye békák, ahelyett hogy elugranának, igyekeznek borzasztó pofát vágni. Hátha elijeszítik. Nem ijeszük el. Reggelre a rét ötszáz méteres sávjában víz alá került. A trafikosnőt, akinél az indiánokat szoktam venni (kettő ötven darabja), ladikkal mentették ki a házából. Semmiről sem tudott, biztosan altatót vett be. Gyakran panaszkodott, hogy nem tud aludni. A bejárati ajtó előtt egy kis teraszféleség állt, néhány lépcső magas betonépítmény, így nem ömlött be a víz. A házban semmi sem látszott abból, hogy az épület derékig a patakban áll. Az első mentőt ijedtében leütötte valamivel, amikor benyomta az ablakot, és belépett a hálószobába. Ortopéd cipővel vagy mivel vágta fejbe. Akkortájt sokat járkáltak a vasutasok a töltésen, nyitogatták azokat az aknákat, guggoltak mellettük, de biztos, hogy nem másztak le. Akkor határozhatták el, hogy szabályozzák a patakot. Most egy betontechnőben folyik, és nem él benne semmi. Dobok

Lába közé szorította a csirke testét az öregasszony, zsebéből tempósan elővette ezüstnyelű kiskését (kétujjnyi pengéje maradt az egykori arasznyiból, a többit *elfenték*), és lenyűgöző érzékenységgel nyiszálni kezdte a torkát. Süket volt, valószínűleg egy hangot sem hallott a rekedt rikoltozásból, amellyel a baromfi búcsút mondott a ketrecbeli dolcse vitának. A dédapám még a konyhaablakból lőtte a csirkét, vadászpuskával, söréttel; a vendégek rendszeresen fogukat törték, mert ki a fene számít ólomra a csirkepaprikásban. A maradék késpengét tehát nem volt szabad kiélesíteni. Nehogy az is *elfenődjön*. Hasaltam a spireák alatt, de oda is elért a forrázott toll büze. Folyamatosan hullottak a szirmok, belepték a ruhám, csak az arcomról fújtam le, ha az orromba ment. Mit csinálsz itt, kelj fel, felfázol. Dobok

Ha az ember felnyitja az akna fémtetejét, és úgy áll benne, pont rá lehet látni a mozdonyból. Száz méterről kiszúrja a mozdonyvezető, ahogy kiér a kanyarból, hogy van ott valaki. Megállni már nem tud, de fékez, és lehet, hogy a vonat vége az akna fölött áll meg. Akkor pedig iszonyú futás következik. Nem érdemes kipróbálni. Dobok

Por. Napfény sávja, mag és por. Sötétség, fénycsík, sötétség, por és mag. Dobbantok, lábamon megzörrennek a tökhéj csörgők, fénycsík, mag és por. Tenyérrel fölfelé kinyújtom a kezem, fölnézek és dobbantok, csörr. Apró lépésekkel körbefordulok, taposok és fölnézek, sötét és fénypászma, csörr. Mi az istent csinálsz itt? Leszakad a padlás. Csak a felsötteste látszik a csapóajtó nyílásában, morózus kártyafigura. Dobok

Elrejtőzni a többiek elől. Odút keresni, lehetőleg száraz és tágas barlangot, ahol a titok megőrizhető, a szertartás titkai avatatlanként elől rejtve maradnak. Minden vallás erre törekszik. Éppen ezért elképesztő, hogy a keresztények évszázadok munkájával olyan feltűnő rejtékhelyeket építettek, mint a katedrálisok. Hadd tudja meg az egész világ: itt rejtőzik a titok. A belseje persze szélteben-hosszában telefestve titkos jelekkel. *Megfejtendő* titkos jelekkel. Micsoda marhaság! Azaz dehogy. Önreklám, hatalomfitogtatás egyfelől, másfelől álca. Mert a titok nem ott van. Az elpusztított állat vérében, amit

nem csorgatnak az oltárra, sőt fehér terítővel fedik le az oltárt, de igazából még a vérben sem. *A jelben*, amit a vérrel a kapu fölé vagy az újszülött homlokára rajzol a beavatott. Amely jel egyébként nem az igazi, csak azt van hivatva jelölni, hogy ott van a helye annak a jelnek, amit nem rajzolunk le, nem írunk ki, nem beszélünk róla. Már nem is ismerjük, csak annyit tudunk, hogy van egy jel, aminek a helyét két vonás metszésével: kereszttel jelöljük. Keresztet teszünk a helyre, ahol a jelnek kellene lennie, ha lenne jel, ha ismernénk és le mernénk rajzolni a jelet vagy a nevet, annak a nevet, akit úgy hívnak, hogy név. Dobok

Úgy lehet megcsinálni, hogy lemászol az aknába, a zárófedél alá becsúszatsz egy fadarabot, lécet, ferdén tartod a fejed, és a hátad nekitámasztod az akna falának. Az lenne az igazi, ha az egyik lábad eggyel alacsonyabb létrafokon állna, de ez nem megy. Nem fér el a térded behajlítva. A lényeg az, hogy így a mozdonyvezető nem szúrja ki a nyitott fedelet, és amikor már egészen közel van, tíz-tizenöt méterre, kiesel a látószögéből. Az állomás miatt kezd lassítani, úgyhogy van egy szűk másodperc. Nem a döntésre, arra való az előző majdnem egy egész perc, attól számítva, hogy a vonat kiér a kanyarból, és ráfordul a célegyenesre, amelyben ott leselkedsz. Csak fél szemmel látod persze, és ez kevés a térlátáshoz. Nem lehet rendesen felmérni a távolságot. Az a legjobb, ha úgy ötven méterre leraksz valami jelet. Hurkapálcára fűzött piros szalagot szűrhetsz a sínszeg mellé, a talpfa repedésébe. Az jól látható. Tehát amikor azt eléri a mozdony, még kettőig számolhatsz, aztán jön az egy másodperc. Az a legfontosabb, hogy a mozdonyvezető ne vegyen észre. Dobok

Érdekes, hogy nem a közszemlére kiakasztott hulla látványa a legmeggrázóbb. Hozzászokik az ember szeme: korlát, oltár, feszület, hulla. Kifestve persze. Megváltó és kerti törpe festetlenül olyan, mintha mezelen lenne. A művészet abban van, *ahogy* a művész elhelyezi a testen a vérplecsniket. Konzolidált, polgári környezetben elég egy-két vércsepp. Incifinci pöttyöcskék. Nagyon meggyőző, ha a nyolcas akvarellecsetet közönséges permanentvörösbe mártod (nagyon kicsi hígító!), az ecsetet marokra fogod, bal kezedet a kívánt területtel egy vonalban, nyitott tenyérrel felemeled, és ecsetet tartó jobboldal erőteljesen belecsapsz. Egyáltalán nem fog vérző emberre hasonlítani, a siker tehát garantált. Ha azonban eljön a nagy hullalopás ünnepe, harangszó helyett kereplő, a tetem helyén formátlan, fekete drapéria, az az igazán ijesztő. A mese ilyenkor főhős hiányában testet ölt. Dobok

nyuszi ül a fűben
 pritty pretty prütyü
 jó dolog a tandem
 ritty retty rütyü
 fõnn az ég a föld lenn
 kitty ketty küttyü
 elõl ül az isten
 bütyü ili nye bütytyü
 nem tekerni hátul
 akadnak okok

Dobok

Úgy tenni, mintha. Tomjénfüst, ördögfing ellen. Orgonamuzsika, hogy a szundikálók fölriadjanak. Szeplőtelen fogantatás, avagy szodómia galambbal. Heréltkórus, címzetes angyalok kara. Moderato ad libido. Dobok

Amikor a mozdony még alig észrevehetően kikanyarodott az egyenes pályaszakaszra, az egész akna remegni kezdett. A sínek azonban egyáltalán nem kattogtak vagy dübörögtek, mint ahogy elképzeltem. Panaszos, síró, nyöszörgő hang tört fel belőlük, vonós hangszerek hangjához hasonló, de nem azonos egyikkel sem; úgy éreztem, hogy valami láthatatlan harang képződik a fejem köré ebből a szinte nem is hallhatóan magas fekvésű sívításból, mely egyre teltebb, erőteljesebb lett, bár egy határon túl nem hangosodott tovább. Gomolygó, füstként kavargó hanggolyó vett körül, mint láthatatlan glória, és szinte leküzdhetetlen késztetést éreztem, hogy az akna öntöttvas fedelét felnyitva teljesen átengedjem magam ennek a páratlan zenei élménynek, ennek a rendkívül gazdag harmóniának, ami már régen túl volt a hallhatóság határán, akár csak a nagyon közeli villámcsapás mennydörgése. Ekkor azonban új elemmel gazdagodott a hangzás, amit először nem tudtam mire vélni. Fémes tremoló volt ez, ahhoz hasonló, mint amikor szegecsek zörögnek a cintányérban, csak sok oktávval mélyebb regiszterben. Ez volt a sínszegek tánca. Ahogy a vonat közeledett, előbb berezonáltak, majd egyre magasabbra ugráltak, és ahogy végigpillantottam végtelenbe vesző sorukon, mozgásukat lassú, méltóságteljes hullámzásnak láttam. A vágányokat a talpfákhoz rögzítő, meredek menetű sínszögek sisakszerű feje azonban tánc közben mind magasabbra szökött, és oldalirányú rezgéssel is kiegészült. Attól lehetett tartani, hogy az egész tákolmány elemeire robban szét, és a vonat az árokba zuhan. Aztán hirtelen nagy nyugalom töltött el. A mozdony áthaladt a jelzőzászlócskán. Egy másodpercre megemeltem a fedelet, hogy mindkét szememmel szembenézhessek vele. Aztán magamra csuktam a tetőt, egyik kezemmel a létrába kapaszkodtam, a másikkal a fedőt húztam lefelé, mert úgy éreztem, hogy a vonat által kelteti szívóerő a fémlappal együtt ki akar tépni szögletes hüvelyemből. Nem volt szabad elájulnom, és – meglepő módon – hányni sem kezdtem. Amikor kimásztam, a vonat hátsó, vörös lámpája éppen eltűnt a kanyarban. A bal oldali ütközőn egy gyerek ült, keresztbe vetett lábbal, ahogy az előkelő utasokat elképzeli az ember, és túlon túl fehér füstfelhőket eregetett, alighanem újságból sodort cigarettájából. A sínszögek feszesen álltak a helyükön. Két kézzel kapaszkodtam az egyikbe, de meg sem tudtam mozdítani.

Az elmúlt években felújították a templomot. Padlófűtést építettek be. Ha elég nagy a csönd, hallani lehet, amint a gőz sziszegve áramlik a kerámiacsövekben.

Az új kép azt a jelenetet ábrázolja, amikor Krisztus fehér köntösére vetnek kockát a légiósok. Ellenfények vannak alkalmazva. Az egyik katona kezében cseréppohár, így a kockák nem látszanak.

A Dionüszosz-kockajáték tétje az a lepel, amivel húsvétkor takarják el a feszületet. A sötét.